

Konsert við
Tórshavnar Manskóri
í Norðurlandahúsinum
í sambandi við
10 ára dagin

Til Baltikum við góðum førningi

Tórshavnar Manskór, sum í næstum fer á konsertferð til Baltikum, hevði konsert í Norðurlandahúsinum sunnudagin. Tað var ein spennandi framfærsla, sum prógvaði, at manskórið veruliga hevur tikið seg fram

DÁNIAL
HOYDAL
UMMÆLIR

Sjálvt um tað var eina yvirhøvur mansliga framfærsla, øll høvdu væntað sær, sum fóru niðan í Norðurlandahúsið seinnapartin sunnudag, so var tað ein kvinnurødd, sum fyrst trókaði sær vegin fram til áhoyrarar, tá ið konsertin byrjaði. Tórshavnar Kamartrío stóð fremst í skránni. So eftir at Bogi Hansen - sum vegna Manskórið var frásøgumaður til konsertina - hevði bjóðað vælkominn, so sluppu Arni Hansen klaverspælari, Bjarni Berg við klarinettini og Berghild Poulsen sopranur á pallin.

Schubert

Kamartríoin var fyrr í ár á konsertferð í Grønlandi, og ummælini frá framfærslunum vóru sera góð. Bjarni Berg greiddi orsakandi frá, at orsökini til, at Kamartríoin var við á konsert hjá Manskórinum var, at ein Schubertkonsert, sum ætlanin var at hava herfyri, varð av ongum. Tey høvdu avtalað við Manskórið at brúka hetta høvið í staðin. So áhoyrarin slapp at hoyra romantiskan, wienerklassisk-án tónleik at byrja við.

Oddakvinnan var Berghild Poulsen, sum kanska er besta sopranrødd, vit eru

sloppin at eiga. Við síni mansligu, sterku kvinnurødd fylti hon skjótt rúmið og sinnini hjá okkum, sum lurtuðu. Í vakra lagnum Du bist die Ruhe, sang hon so væl, at um tú blundaði, kundi tú væl hildið teg sita í Wien og hoyra onkra heimsstjørnu.

Menn

Schubert slapp ikki so, men eftir at Kamartríoin hevði spælt síni fimm lög, varð manningin skift út, og nú stóðu bara menn á pallinum. 38 mans í alt - iroknað Bjarna Restorff kórleiðara - sum allir stóðu fáttr og fúsir at bera fram úrslitið av miðvísari venjinga hesar seinastu mánaðirnar. At framfærslan tó ikki bara skuldi hava dóm av tí, sum var avrikað í seinastuni, varð skjótt greitt; tí eftir at kórið hevði sungið Grab und Mond hjá Schubert, komu fimm kend føroysk lög, sum hava verið á skránni hjá Manskórinum í nógv ár.

Nýtt og nógv gamalt

Manskórið gjørdi rættliga vart við, at tað hevði meira í hyggju enn bara at syngja aftur við hátíðarhaldum og tilvildarlígum tiltøkum her og har, tá ið teir skipaðu fyri einari tónlistakapping í fjør. Tónaskýlið sendu kórverk inn, og ein dómsnevnd valdi saman við áhoyrarunum hetta kvøldið tey bestu

verkini út. So nógv varð gjørt burtúrur og so nógv spurdist burtúrur reint tónlistarliga, at flestøll væntaðu at hoyra meira til verkini. Men á skránni til hetta kvøldið - sum kórið sjálv kallaði eina aðalroynd til Baltikumferðina - var bara verkið hjá Kára Bæk, sum stavaði frá tí kappingini.

Eitt svar til hesa undran fingi vit hálvvegna við at lurtu eftir teimum fyra fylgjandi fósturlandssangnum, tí tað er heilt síkkurt her, styrkin hjá Manskórinum liggur. Teir nýttu fult út alt tað, sum eitt kór kann fáa úr tí einfalda vakra fósturlandssanginum, og teir gjørdu tað væl betri, enn vanligt er at hoyra. Tað var eyðsýnt, at teir høvdu arbeitt nógv við dynamikkini, og hetta gav lögnum nýggjar dimensjónir.

Men at teir eisini tordu at treða nýggjar leiðir, vísu teir við skemtiliga donsku lögnum til tekstir hjá Johan Herman Wessel. Her stóð musiklitteraturin hjá kórinum rættliga sína roynd, tí eitt er at fáa klassiskar harmoniir at sita, men modernaðar sangmodulassjónir krevja nakað heilt annað og meira av einum kóri og hvørjum sangara sær.

Ísland-Amerika-føroyingar

Aðrenn fólk fóru út í steðginum lovaði Bogi Hansen, at

enn betri var í væntu at koma inn aftur til, og tað var ikki heilt av leið. Fyrst tóku teir tað stutta stigið frá føroyskum fósturlandssangnum til íslendskar, men líkt teim føroysku var ljómurin her eisini sera góður. Tað er ivaleyst, at Manskórið hevur vant nógv til at náa hesa dygd, sum er munandi betri enn tað, vit fyrr hava hoyrt manskór sungið her heima.

Tað næsta stigið var longri. Aftur í tíð og umvegis Ongland til Amerika, og nú kom futur í við rútmiskum negro spirituals og solistum. Mansrøddin hjá Andreasi Reinert hóskaði væl fremst í ljóðmyndini til kenda lagið *Joshua fit the Battle of Jerico*, men um tú saknaði eitt sindur av rútmiskari sál og innliving í sanginum, so kundi næsti solisturin Gunhild Andreassen bota um tað. Sum einstaka kvinnuliga ikastið til framfærsluna hjá Manskórinum gjørdi Gundhild tað - sum ikki einaferð - væl. Ótruliga harmiligt, at hon skuldi verða órógvað av onkrum elektroniskum tóli, sum fór at larma undir sanginum. Hetta nervaði hana skiliga eitt sindur og tók broddin úr einum annars frálíkt sangnum, kenslubornum sang.

Eftir eitt drúgt leggi út í heimi, hoyrdu vit aftur vælkendar tónar. Fyrst var tað tað nú næstan kravda Kingoiskotið til einhvørja

føroyska sangframfærslu, men síðan komu spennandi komposisjónir frá Hera Eysturliði, Bjarna Restorff og so at enda áðurnevnda verk hjá Kára Bæk.

Meira moderna

Kári Bæk hevði meistarliga loftað tí speirekandi prikinum hjá Regini Dahl til fósturlandskljéina: »Vit eru føyroyingar serstøk tjóð«, og skapað hana um til tónleik. Modulassjónir og kakafoniskar ritubergs-effektir fingi áhoyrarar til bæði at fróðast og flenna, og tað gjørdi ikki skemtið verri, at Bjarni Restorff eina løtu rýmdi av pallinum, meðan sangararnir í hvør sínum lag og orðum sungu hetta torføra men stuttliga verk.

Skýgni hjá Kára P. átti kór tó at hildið seg frá. Karl Martin hevði allarhelst ikki fingið rúm fyri tí stóra sangfrælsinum í útsetingini og ljóðaði tí sum ein avbleiktur Kári Petersen - og kórið aftanfyrir hevði mest dóm av tónleikaligum pynti, sum ikki hevði tað stóra árinid á áhoyrarar.

Regin smiður hjá Bjarna Restorff stóð ikki í skránni fyri konsertina, so tað var ein óvæntað gleði, tá ið teir knappliga fóru undir at syngja. Verkið er veruliga eitt meistaraverk - ein perla í føyroyskum kórþopi. Tað er sera dynamiskt uppbyggt, og við at lata fleiri ørindi um-

skarast skapar Bjarni ein ljóm, sum líkist kvøðing í dansi hugkveikjandi nógv.

Yvirhøvur hevur Bjarni Restorff rós uppiborið fyri sín leiklut í øllum tí, sum fór fram í allari framfærslu. Bæði sum kórleiðari, tónasmiður og fyri útsetingarnar vann hann sær heiður.

Samanumtikið ein góð og fjølbroytt skrá, sum Tórshavnar Manskór ikki skal skammast yvir at fara avstað við

Dygdin er nógv betrad, og kórið hevur nú eitt støði, sum man vera millum tað frægasta, sum finst í landinum í løtuni. Tað gjørdi skránni eitt sindur fátækari, haldi eg, at ikki fleiri nýggj lög vóru tikin við - t.d. frá frálíku sangkappingini í fjør. Teir kláruðu tað jú so væl, tá ið teir royndu tað modernaða. Hinvegin skilji eg væl taktikkini hjá kórinum við at lata bróðurpartin vera kendar fósturlands-sangir, tí hetta er so avgjørt styrkin hjá kórinum, og samstundis umbodar tað eisini væl føyroyskan kór-sang, tá Manskórið nú skal út í heim at vísa, hvat vit hava at bjóða upp á í Føroyum.

Vit ynskja øllum ferðalagnum góða ferð - eisini teimum minst 30 konunum, sum eftir hvat skilst skulu við og óivað fáa eina minniliga ferð.